

4. Stot sak i hofwets salar;
 Och konst och twång och flård!
 Ut landets fria dalar
 War glädjen blott beskård:
 Ly der är godt och roligt,
 Och enkelt, sant och rent,
 Och wänligt och förtroligt,
 Och lika taldt och ment.

1. En är den andras syster,
 Och goßen är vår bror,
 Fast han är litet yster,
 Han menar wäl, jag tror.
 Han ber en lyf allena:
 Gif honom den! — — se så;
 Wi äro lika rena
 Och goda wi ändå.

6. Lyd, flicka, då naturen,
 War enkel, fri och dm!
 Får dig är glädjen buren
 I lifwets morgondrm,
 Får dig; när du ock waknar
 Utur din sölla blund,
 Du ångrar ej och saknar
 En menlids flyktad stund.

Säljes för 1 R. Banko i Bruzelii Boklädor
 i Upsala och Carlstad, samt å Länbiblioteket i häre-
 net af Clara Bergsgränd och Westvarebansgatan i
 Stockholm. — På samma ställen säljas styckewis
 eller i parti många hundrade slags wiser och his-
 torier. I parti, då minst 24 ark köpas, erhållas
 de till hälften af det påtryckta priset.

Upsala,

Em. Bruzelius. 1831.

Pojkarne.

1. Jag mins den ljuswa tiden;
 Jag mins den som i går,
 Då oskulden och friden
 Lått följde mina spår;
 Då lasten war en heras,
 Och sorgen snart förswann;
 Då allt, utom min lexa,
 Jag lått och lustigt fann.

2. Uppå min mun war bjet;
 Och helsan i min blod:
 I själen bodde nöjet,
 Hwar menniska war god;
 Hwar pojke, glad och yster;
 War straxt min hulda bror;
 Hwar flicka war min syster,
 Hwar gumma war min mor.

3. Jag mins de fria fälten,
 Jag mått så många gång,
 Der ofta jag war hjelten
 I lekar och i språng;
 De tusen glada sprätten,
 I sommarns friska wind,
 Med fjär'larne i hatten
 Och purpurn på min kind.

4. Af falskheten och swelen
 Jag wiste intet än:
 I hwar kamrat af leken
 Jag såg en trogen vän;
 De långa ldmiska lifwen,
 Dem kände icke wi;
 När driflen war gifwen,
 War wreden ock förbi.

N:o 610.

Ej tillnad till personer
Jag såg i nadjets dar;
Bondpojkar och baroner,
Allt för mig lika war;
I glädjen och i yran,
Den, af oss rassa barn,
Som gaf den längsta tyrann,
Var den förnämsta farln.

Ej sanning af oss döldes
Uti förtjenst och fel;
Dwåldigheten följdes
Wid minsta fågelspel;
Den trasigaste ungen
Bann priset wid vår dom,
När han slog riktigt kungen,
Och greswen kasta' bom.

Hur hördes ej vår klagan!
Vårt spåda hjerta swed,
Wid bannorna och agan,
Som någon lekbror led;
Hur glad att få tillbaka
Den glädje riset stöt,
Min enda pepparkaka
Jag med den sorgsna bröt.

Men, mina ungdomswänner,
Hur tiden ändrat sig!
Jag er ej mera känner,
I kännen icke mig.
De blifwit män i Staten;
De fordna pojkarne,
Och lifwas nu om maten;
Och slåss om titlarne.

Med fyrti år på nacken
De streta i besvär,
Lungt i den branta backen,
Der lyckans tempel är. —
Hwad ger då denna Tårnan,
Så sölt i alla land?
Kallt hjerta under stjernan,
Gul hy och granna band.

Flickorna.

En glädtiga och unga,
I systerligt förbund
Kom flickor låt oss sjunga
Och fröjdas än en stund!
En oskulden och wären
Med purpur ströde vår kind;
Och ger de mörka håren,
Till lek åt westanswind.

Men snart den kulna hösten
Oss der i förwäg står
Och tyftar denna röksten
Och bleker dessa hår:
Då härjarn myrten-kronan
Från flickan listigt stjal,
Som sjunger med matronan:
„Du snöda werld farväl!“

Men innan denna tiden
Vår listighet förtar,
I oskulden och friden
Förlångom lifwets dar.
Det är för sött på bygden
Att dansa om ibland:
Till känslan der och dygden
Så söllas hand i hand.